

Bohdašín, Vanovka, Rokole, Bydlo

BOHDAŠÍNSKÉ OBECNÍ NOVINY

www.bohdasin.cz; obec.bohdasin@dobruska.net

redakční rada: Ing. Jaromír Štěpán, Hana Matějčková,
Josef Černý, šéfredaktor Bohuslav Rychetský+
stálí spolupracovníci: Josef Mádr, Ljuba Rychetská

2/ 2015

červen

Rozloučili jsme se s jarem a 21. června začalo astronomické léto

I když zatím počasí začátku léta spíš připomíná podzim, přece jen léto opravdu začíná. Počasí se chová jako na houpačce.

Několik lidových pranostik pro letní měsíce

Mají - li v senoseči při východu slunce lístky jetele na sobě led, neotálej, poseč louku hned!

Dbej, aby co svatý Vít poseče, svatý Jan neodplavil. (15.6.)

Na svatého Jána noc není žádná. (24.6.)

Svatá Anna s kosičkou, svatý Jakub s motyčkou. (26. 7., 25.7.)

Svatá Markyta hodila srp do žita, svatá Anna, ta ho vzala a sama žala. (13.7., 26.7.)

Bárta, Jiljí a Kříž vysévají rýž (ozimé žito). (24.8.)

Jestliže na svatého Vavřince prší, bude hodně myší. (10.8.)

Jaké počasí o svatém Jiljí panuje, takové po celý podzim se ukazuje. (1.9.)

www.pranostiky.cz

Co se u nás událo od poslední ?

22. března - naše děvčata dodržela letitou tradici dívčí či ženské koledy.

30. dubna - tradiční pálení čarodějnic s ohňostrojem, je potěšitelné, že každoročně diváků přibývá.

10. května - oslava Dne matek byla zpestřena přednáškou cestovatele a průvodce zájezdů pana Fanty z Nového Města nad Metují o krásách jižní Moravy. Byla přítomna i jeho manželka, která je shodou náhod dcerou řídícího učitele pana Schejbala, který na naší škole dlouhá léta působil, tedy bohdašínská rodačka. Hodně přítomných žen si s ní rádo zavzpomínalo na staré časy.

23. května – místní SDH bylo pořadatelem okrskové soutěže v požárním sportu.

Zkrátka v Bohdašíně se stále něco děje.

Informace obecního úřadu

Dne 15.6.2015 se konalo veřejné zasedání zastupitelstva obce. Bylo projednáno hospodaření obce do konce května t.r. ,návrh změny územního plánu obce pro zamýšlenou výstavbu rodinného domku pana Petra Syrovátky ve Vanovce, přijetí dotace a vypsání poptávkového řízení na dodavatele opravy části místní komunikace od mostu na dolejší konec obce. Dále byla projednána a schválena obecně závazná vyhláška č. 1/2015 o požárním řádu obce. Zastupitelstvo schválilo prodej části obecních pozemků u hasičské zbrojnice místnímu SDH podle dříve vyvěšeného záměru tak, aby klubovna hasičů stála celá na vlastním pozemku a kolem byl alespoň minimální vlastní manipulační prostor. Zastupitelé nepřijali návrh pana Pechláta z Vanovky na způsob vyřešení duplicitního vlastnictví dvou parcel ve Vanovce, kde je vlastník jak obec tak i soukromé osoby. Celý problém vznikl při vydávání restitucí v devadesátých letech, kdy pozemkový úřad a následně katastr nemovitostí udělaly chybu a na nás teď je, abychom celou situaci nějak rozumně vyřešili.

Hospodaření obce k 30.5.2015

Příjmy v tis. Kč	Rozpočet 2015	Skut. k 30.5.	%
Sdílené daně celkem	1 855	741	40
Daň z nemovitostí	230	1	0,4
Místní a správní poplatky	62	61	98
Odvody z loterií	9	4	44
Dotace ze SR na st. správu	54	22	41
Bytové hospodářství	62	26	42
Činnost místní správy	35	9	26
Úroky	8	3	37
CELKEM	2 315	867	37

Výdaje v tis. Kč	Rozpočet 2015	Skut. k 30.5.	%
Nájemné obchod	4	4	100
Komunikace	1 000	17	1,7
Školy a školky	16	16	100
Kultura,děti, mládež	50	17	34
Bytové hospodářství	1 700	31	1,8
Veřejné osvětlení	40	10	25
Nebezp. a komunální odpady	90	37	41
Péče o veřejnou zeleň	65	4	6
Požární ochrana	70	9	13

Zastupitelstvo	180	73	40
Činnost místní správy	193	115	59
Příspěvky DSO	13	13	100
Ostatní výdaje	35	52	148
CELKEM	3 456	398	11

Stav peněžních prostředků na účtech obce k 30. 5. 2015 - 4 361 480,- Kč.

Je za námi 5/12 roku tj. asi 42 %. Jak je vidět, příjmy se celkem daří plnit v časovém plánu, daň z nemovitostí je splatná v květnu, tudíž se v celkových příjmech ještě neukázala.

Starosta

Květen 1945 – jak jej zaznamenal tehdejší kronikář naší obce

... „ 5. květen – V poledních hodinách slyšíme volání Prahy o pomoc. Nikdo nic nedělá, lidé pláčí, smějí se, strachují, vše najednou. Rozechvění mezi námi je veliké, není divu. Šest těžkých let pod tvrdou botou prušáckého esesáka, nejhoršího výplodu lidské civilizace. Kdo sečte všechny ty kruté bolesti? Posloucháme rozhlas ve dne i v noci; žádný jiný zájem o nic.

Zmůže to Praha, či co bude s ní?

6. května: samá úzkost

7. května: samá úzkost

8. května: Němci začínají utíkat před ruskou armádou. Po silnici od Rokole na Dobrušku, skrz naši ves, nepřetržitý pás povozů a aut, k večeru se mění v zběsilý, bezhlavý útěk, což jsme v životě ještě nikdy neviděli. – Koně bez jezdců, vozy o dvou kolech, ostatní kola ztracená, táhnou zadek vozu po silnici a jedou tak tryskem, tady koně jen s ojem, tam zas vltly do příkopu a zůstali tam ležet, tady zase se drží chlap koně kolem krku, sedě na něm a bije ho, jen pryč, pryč...

U všech v očích hrůza, nevidí, neslyší, povozy a auta naráží do sebe, zkrátka něco příšerného. Celá vesnice stojí u silnice a dívá se na tu šílenou vřavu a pochvaluje si: takhle na Vás.

V obci hned ustanoveny ozbrojené hlídky, které odebírají prchajícím Němcům zbraně a střelivo. Ustanoven národní výbor. Prvním předsedou je pan Josef Mach čp. 65, po něm pan řídící učitel Vokál.

10. května: Ráno jeden hlas, Rusové jsou tady; všichni běží k silnici v „hliníkách“.

A opravdu, již vidíme první Rusy, Osvoboditele. Němci poraženi, konec utrpení, Slované jsou vítězi!! Nezapomenutelné chvíle setkání. Objímání, děkování a obdivování nebylo konce. A jedou a jedou. Na ohromných tancích, na pásových autech, povozy, koňmo, osobními auty, nikdo pěšky; a toho radostného sláva, nazdar, ať žije Rusko! Některé skupiny zůstávají v obci, odpočívají, vaří si a hrají na harmoniku. Naším lidem darují všechno možné, hlavně cigarety, těch mají hojnost.“ ... tolik úryvek z obecní kroniky

Tyto radostné chvíle kazí smutná zpráva. Během Pražského povstání zahynul bohdašínský rodák pan Karel Kasnar, narozen 18. 12. 1924 v č.p. 13, který se jako pekařský dělník přestěhoval 16. 8. 1942 do Prahy na adresu Elišky Krásnohorské, Praha V. Následně jeho ostatky byly převezeny a je pochován ve Slavoňově v rodinném hrobě. Stojí za to si připomenout události, které před 70 – ti lety uzavřely jednu z kapitol našich dějin.

J. Štěpán

Rudá armáda v Hliníkáčech

U Příbylů č.p.51 na sadě

Pár malých tipů na výlet

Moc jsem na jaře necestovala – nebyl čas- ale něco málo přece jen ano. Vždy mě velmi potěší potkat pozitivně naladěného člověka, člověka pro něco(cokoli) nadšeného a zapáleného. Může to být nějaký koníček, nebo životní cíl. Potkat člověka, ze kterého přímo sálá radost ze života. Tak o třetím červnovém víkendu jsem měla to štěstí potkat takové lidi hned dva. Prvního jsem potkala v pátek na výletě s družinou. Jeli jsme do Jaroměře do Pidimuzea loutkových divadélek. Přivítal nás sám majitel pidimuzea a s velkým nadšením nám vykládal o svém životním koníčku, o loutkách a malých rodinných divadélkách, které sbírá a sám také loutkové divadlo pro lidi hraje. Líbilo se mi, že klidně nechal děti si se vším pohrát. Měla jsem trochu obavy, aby něco neponičily, ale musím říct, že se ke všem exponátům chovaly opravdu ohleduplně. S velkou chutí si hrály sobě navzájem různá krátká představení, co je zrovna napadlo. Pán se na ně spokojeně díval a říkal: „ No, není to lepší než sedět u počítače?“ Děti byly tak nadšené, že jsem je nemohla odtamtud dostat. Pro zajímavost, pán se svým souborem jede na dva měsíce do Austrálie a na Nový Zéland hrát divadlo pro české školy a školky.

Druhého nadšence jsem potkala v neděli v Čechách pod Kosířem. Je to vesnice 12 km od Prostějova. Nachází se tam Muzeum kočárů. Přivítal nás tam pán, který už léta s kamarády hledá, nachází, sbírá, kupuje a restauruje staré kočáry. Ve sbírce mají kolem 80 kočárů. Na každém strávili při restaurování několik let. Pro své kočáry svépomocí postavili nádhernou budovu. Jak pán několikrát zdůraznil, miluje stará řemesla, technologie a materiály, takže budova je postavena z cihel, dřeva a kované oceli. I kočáry restaurují pouze tak, jak se to dělalo kdysi. Mají tam naprostý unikát – 6,5 m dlouhý a 4 m vysoký pohřební kočár. Pán ho našel úplnou náhodou jako prohnílý vrak, koupil ho od majitele za půl milionu, pak mu věnoval tři roky práce a výsledek? Před námi stálo něco nepopsatelně nádherného. Každoročně v Čechách pod Kosířem pořádají slavnost kočárů, letos připadne na 18. července a slavnost navštíví i jeho výsost František Josef I. s chotí Sissi. Když už jsem byla v této vesnici, tak jsem vylezla na vrchol Velkého Kosíře – 442m.n.m. (Bohdašín má 485). Tak jsem se smála a říkala: „Vy Hanáci dáváte každému krčičímu kopci jméno“. Nicméně na vrcholu stála nádherná rozhledna a výhled stál za to. Byly vidět dokonce i Orlické hory.

A ještě jeden tip, navštívila jsem Vambeřice nedaleko v Polsku. Toto místo známe např. z Babičky Boženy Němcové. Ač je to malá vesnice, stojí tam nádherná katedrála, na protějším kopci je křížová cesta s kaplí a také budova, kde je muzeum betlémů. Dále je ve Vambeřicích Minizoo se skanzenem zemědělské techniky a hromady dalších zajímavých věcí.

Nějaký sběratel tam naplnil všechny stodoly a místnosti vši možnou technikou a přístroji z dřívějšíka.

Mě nejvíc zaujala místnost, kde stály staré zavařovací sklenice a v nich peníze, doklady, fotografie. Za války je do země zakopali Němci před odsunem a už se pro ně nemohli vrátit a byly vykopány v roce 2005. Ve skanzenu jsem strávila tři hodiny a stále bylo co prohlížet. Tak přeju pěkné léto a navštivte krásná místa a třeba se o ně také podělte.

Hana Matějčková

Blahopřání

Ve třetím čtvrtletí letošního roku oslaví významné životní jubileum naši spoluobčané:

7. srpna	pan Gerhard Mach	č.p. 75	75 let
18. srpna	pan Jan Petruš	č.p. 29	50 let
24. září	pan Josef Kačer	č.p. 37	50 let

Všem jmenovaným přejeme vše nejlepší, hodně zdraví a štěstí.

J. Mádr

Kdy kravinec nesmrdí?

Ne každému se podaří prožít svůj život v oboru, který si už v dětství vysnil. Ani mně ne. Někdy běh života zasáhne změna politické situace, jindy přání a plány rodičů, zdravotní problémy, zásah vládnoucího režimu a řada jiných okolností. A je vlastně na každém jednotlivci, jak se v novém postavení zabydlí. O jednu zvláštní změnu v mém životě se s Vámi chci podělit.

Začnu od Adama.

Rodiče manželky Mirky, František a Marta Kárníkoví, provozovali v Bohdašíně nevelké hospodářství. Hospodařili asi na 8 hektarech půdy. Úspěšně. Jejich úspěšnost tkvěla v živočišné výrobě. V moderně zařízeném chlévě měli dobré dojnice, některé z nich zapsané ve státní plemenné knize. Snad se tomu říkalo kontrolovaný chov. V roce 1948 jednu krávu vystavovali na celostátní zemědělské výstavě v Praze a kráva byla oceněna druhou cenou. Jak děda, tak babička dobytku rozuměli a věnovali mu potřebnou péči. A výsledek se dostavoval. Nebyli žádní boháči, ale jejich hospodaření bylo na úrovni. Oba byli hluboce věřící lidé a sousedé to o nich dobře věděli. Jejich hospodářské výsledky právem přisuzovali Božímu požehnání. Dokonce se o nich říkalo: Komu Pán Bůh, tomu všichni svatí. A tak, když v roce 1958 vzniklo v Bohdašíně družstvo, bylo vlastně samozřejmostí, že František Kárník byl zvolen zooteknikem. Nevím, jak dlouho děda tuto funkci zastával, snad asi 3 roky. Změny v představenstvu, s kterými nesouhlasil, ho vedly k odstoupení. Zájem o výchovu plemenných býků v družstvu nebyl, tak dědova odbornost zůstala nevyužita. Teprve později, až po sloučení družstva s ohnišovským, kdosi přišel s návrhem, aby krávy zapsané ve státní plemenné knize, byly využívány pro výchovu dalších nadějných generací. A znovu byl objeven František Kárník, co by odborník na skot.

U Kárníků v chlévě byly ustájeny nejprve krávy, po svodu krav do vybudovaného kravína jateční býci. A s nimi také, na volnější straně chléva, synové matek, zapsaných ve státní plemenné knize. Tito býci se však měli lépe. Byli denně čištěni a lépe krmeni. Po zavedení kroužku do nosu také chodili na procházky. Denně je děda Kárník prováděl. „Kluci“ si na procházky zvykli tak, že svého pána provázeli jako psi. Jeden rok s nimi děda chodil do lesa na houby. Občas však na procházku čekali dva až tři. Tak jsme několikrát šli ve dvou, samozřejmě pod velením dědy. Jednou, snad to bylo poprvé, můj býček pomalu přecházel do lehkého klusu. Děda sice varoval, ale já jsem ho nestáhl. Býček z klusu přešel do běhu, až jsem mu nestačil. Upadl jsem a on mne táhl po zemi. Snažil jsem se ho zadržet, ale marná snaha. Na dědovo volání „pust ho“ jsem ho skutečně pustil, ale bál jsem se, že býček uteče neznámo kam. K mému překvapení uběhl asi 50 metrů a tam na nás počkal a nechal se chytit. Ono nešlo jen o samotné provádění, ale také o jakési rehabilitační cvičení. Když měl býček např. nedobře tvarovanou a osvalenou záď, chodilo se s ním do prudkého kopce nebo prudkých břehů, aby se mu příslušné svaly zpevnily. Tyto rehabilitační „kúry“ nejen prováděl, ale sám navrhoval znalec skotu, děda Kárník.

Módní přehlídka.

Asi ve stáří, spíše mládí, jednoho roku čekalo býčka parádní představení. Na něm se zhodnotila jeho přirozená krása, řada vlastností i péče chovatele. To se dělo na aukci a následné dražbě a prodeji býčka. Aukce bývaly v Litomyšli a v Praze – Lhotce. Býčky doprovázel a předváděl chovatel děda Kárník, také zootechnik Bohouš a jeden i více funkcionářů družstva, kteří měli s dobyt看em co dělat.

Prodej býčka byl vždy finanční přínos pro družstvo. Dobrý býček se prodával zhruba za trojnásobek ceny jatečného býka. (Jednou děda prodal býčka za 59 tisíc korun. Byl to však výjimečný prodej.) Na takovou parádu musel být býček pěkně vyfešákováný. Odpoledne před odjezdem probíhalo mytí. Od nosu až po špičku ocasu pořádně namydřit a rýžákem vydrbat. Zvláště světlá místa bylo nutné dobře očistit. Někdy došlo na krajní prostředky jako dřevěné uhlí, v nejhorším případě na oxid vodičitý. Jak byla telata od malička čištěna, tuto proceduru si býci přímo vychutnávali.

Noc si potom prohodili v hluboké podestýlce čisté slámy. Následující den se nakládalo. Na družstevní V3S nejdřív vrstva slámy, býčka, dalších několik otepí slámy a vše potřebné pro očistu býčka, také krmení na dva dny a řadu dalších věcí. Samozřejmě také něco k jídlu pro obsluhu, protože v den aukce na snídani a oběd většinou nebyl čas. Do Litomyšle se odjíždělo odpoledne.

I za tak krátkou doby byl býček pěkně zmazaný a tak hned po ustájení následovalo další mytí. V Litomyšli aukce probíhaly v prostorné hale, k ní přiléhala pěkná stáj. Večer byl ještě čas jít na večeři, nebo i v hotelu přenocovat. V Praze to bylo horší. Cesta trvala třeba až 5 hodin. Býček se ve svých výkalech vyválel a tak hned po příjezdu následovalo důkladné mytí. Venku a studenou vodou. Většinou nebyl čas zajít na večeři. Býci byli ustájeni ve sklolaminátovém tunelu, kterým to pěkně protahovalo. Pro obsluhu byla v Praze k dispozici skromná ubytovna. Jak jsem již zmínil, na tyto aukce býky doprovázel chovatel děda Kárník. Kolik jich takto doprovodil do života, nemám ani tušení. Jistě několik desítek.

Změna chovatele.

V červnu 1970 náš milý děda náhle zemřel. V chlévě bylo několik telat, určených k přípravě na aukci. Zootechnik Bohouš věděl, že jsem několikrát pomáhal dědovi s prováděním, tak mne požádal, abych se býčkům věnoval. Nebyl jsem členem družstva, ani jsem k zemědělství neměl žádný vztah, ale pod slibem, že mi s prováděním bude pomáhat, jsem souhlasil. Tak se stalo, že na procházky vodil býček mne. Ze začátku. Ovšem, nešlo jen o procházky. Pomáhal jsem babičce a Mirce v chlévě při krmení i při jiných pracích s dobyt看em spojených. Vše při vlastním zaměstnání. Dohled nad prováděním a výchově býčka měl zootechnik Bohouš. Tak jsem pomaličku vnikal do tajů chovatelství, ale daleko jsem se nedostal.

Jak ubíhal čas, z telátek se stávali býčci. A blížil se termín první aukce. V Litomyšli. S býčky jsem jel já, coby chovatel. Hned ráno, v den aukce pořadatelé jednotlivé býky označili čísla podle katalogu. A už přicházeli první lidé s katalogy v ruce a svoji pozornost věnovali především býčkům. Docela mě překvapila jejich družnost a hovornost i se mnou, který jsem tam byl poprvé. S ostatními chovateli se znali z předchozích aukcí. Byli to hodnotitelé a potenciální kupci předváděných býků. Aby si v klidu prohlédli předváděné „zboží“, přišli o dobrou hodinu před vlastním programem. Nás chovatele, ráno čekalo jen nové a snad už poslední čištění. Podle potřeby umýt, vykartáčovat a provést kosmetiku. Aby se srst pěkně leskla, namastili jsme ji lehce olejem. Také pařáty a rohy musely být čisté a lesklé.

Konečně se dostávám k tomu, co vlastně bylo na býcích hodnoceno: 1. Užitekmatky v několika předchozích laktacích a to i v předchozí generaci. 2. Bezvadnost pohlavních orgánů býka. 3. Pohledová bezvadnost. Pevný hřbet, správné postavení nohou při chůzi i v klidu, dobré osvalení. 4. Temperament. 5. Přírůstky. Začal se prosazovat důraz na „masný“ typ skotu. Když měl býček denní přírůstek pod 0,8 kg, neměl na aukci šanci. Standart byl 1,1 kg. Jednou jsme dosáhli denního přírůstku 1,27 kg a to při dobré postavě býka. Jeden chovatel dosáhl denního přírůstku 1,50, přesto nebyl dobře hodnocen. Odborníci na něm poznali nepřiměřené dávky krmiva a málo pohybu. 6. Celkový dojem.

Jak probíhala vlastní aukce? Podle počtu přihlášených kusů, byli býci rozděleni do několika skupin asi po osmi až dvanácti, podle katalogu. Skupina chodila před porotou do kruhu a porotci vybírali např.: „čtyřka před dvojku, osmička před sedmičku“ apod. Tak si vytvořili hrubé kvalitativní pořadí, podle kterého dál postupovali. Když všichni býci prošli tímto sítím, nastalo individuální hodnocení. Každý kus byl znovu přiveden před porotu, aby na něm objevovali vady i klady.

Opět procházka do kruhu, postoj v klidu, nakročení, držení hlavy, hřbetní linie, temperament a jiné „blechy“. I to, jak byl na aukci připraven. Nakonec byl ohodnocen body. Při větším počtu býků tento ceremoniál trval hodiny. Samotná dražba se pak protáhla až do odpoledne.

Při dražbě byl opět každý býk jednotlivě předveden. Porota oznámila počet přidělených bodů, klady i vady, rozhodnutí, zda je určen pro inseminaci nebo přirozenou plemenitbu a základní cenu. Jednotliví kupci pomocí „plácaček“ přihazovali. Nejnižší navýšení byl 1 tisíc korun. Za dosaženou cenu byl býk prodán a nadále za asistence nového majitele připravován na odvoz.

Tím aukce skončila a my chovatelé jsme konečně mohli uvažovat o opožděném obědě, někdy spíš o večeři.

Co se také může stát?!

Tak jako při každé činnosti i při chovu a prodeji býků, nebyla nouze o různé příhody. Někdy úsměvné, jindy až bolestivé. Zmíním jenom tři:

Zootechnik Bohouš přivedl tele. Škoda podívat. Ve hřbetě propadlé, zadek málo osvalený...prý má výborné papíry, je to nadějný kus. SNAD! Vsadili jsme se s Bohoušem. Já, že získáme pěknou ostudu, Bohouš, že se solidně prodá. Věnoval jsem mu při provádění zvýšenou péči, něco se srovnalo, ale propadlý hřbet stále zůstával. Do Litomyšle na aukci jsem s ním nejel zrovna radostně. Po převozu autem byl vyhrkaný a hned se ve hřbetě propadl. Přímo jsem se za něj styděl, když ostatní chovatelé po něm soustrastně koukali. Ráno, než jsem začal s očistou, začali do stáje navážet jalovice. Postupně. Snad několik desítek jalovic. A to toho ošklivého býka tak probudilo, že se nejen srovnal ve hřbetě, ale získal i novou chuť do života. Tato „nová krev“ mu vydržela celou aukci i dražbu. Nakonec byl vyhodnocen jako nejlepší býk aukce. Co dovede udělat s jedincem (a ne jen s býkem) blízkost opačného pohlaví. Býk byl prodán kamsi na Šumavu a přepravovali ho vlakem. Zavedl jsem ho na nádraží a uvázal ve vagónu. Když jsem se vrátil s potřebným vybavením na cestu, „nejlepší“ býk už odpočíval a nabral svou předchozí podobu. Měli jsme štěstí. Neplánovaným pohybem jalovic jsem sice prohrál sázku, ale renomé dobrého chovatele ohnišovské družstvo neztratilo.

Jednou jsem jel do Prahy se třemi býky. Po dlouhé cestě dalo dost práce dát kluky do pořádku. A na ráno byly podobné vyhlídky. Jenže, ráno jsem vstával s „houserem“ na zádech. Sotva jsem se ustrojil – při každém pohybu prudká bolest.

Vyhlídku na umývání 3 býků ve studeném ránu studenou vodou, byla hrozná. Nemám to raději vzdát a počkat na zootechnika Bohouše? Ten však přijede až na aukci! Chtě – nechtě jsem se do toho pustil. Bolestí jsem se potil, ruce ve studené vodě zábyly, studený průvan v tunelu dával pocit mrazu. Trochu jsem tu přípravu odbyl, ale kluky jsem umyl a pak jen udržoval v čistotě. S jakou úlevou jsem viděl Bohouše. Snad mi pomůže při provádění. Pomohl. Během dne jsem se trochu rozhýbal, ale i tak jsem si tuto aukci „pěkně užil“.

Třetí příhoda je složitější. Ztráta dvou, na sobě nezávislých lidí, není žádná legrace. Vždycky jsem na aukci jezdil jen s řidičem Václavem. Na následující cestu do Prahy, nevím proč, jel také závozník Mirek. Hned po příjezdu do Lhotky jsem si obsadil postel, Mirek, že bude spát nade mnou. Jen se zajede podívat do Prahy, brzy bude zpět. Václav vždycky nocoval u příbuzných a vracel se až po obědě. Když jsem si odbyl svoje večerní povinnosti, šli jsme s několika dalšími chovateli do nedaleké restaurace na večeři. Při návratu byla postel nade mnou obsazená. Mirek v pořádku dorazil. Ráno mě čekalo umývání, tak jsem se ani nedíval, kdo nade mnou spí. Během dne jsem měl svoje povinnosti. Když se po obědě vrátil Václav, hned se ptal po Mirkovi. Dnes jsem ho neviděl, ale do rána tady snad spal. A Václav ze zkušenosti věděl, že je zle. Jediný telefon, který v areálu byl, většinou obtěžovali funkcionáři a kupci aukce. Ve volných chvílích Václav obvolával pražské záchytky. Mirka objevil na záchytce hlavního nádraží. Má prý u sebe pouhých 10 korun a propustí ho jen na osobní vyzvednutí. Jak ale s větřískou a vlekem k hlavnímu nádraží? Zootechnik Bohouš a další lidé z družstva, tady jsou osobním autem. Neradi, ale přece jen slíbili, že Mirka vyzvednou a aby nejeli celou cestu napěchování v autě v alkoholové atmosféře, sejdem se v Nehvizdech a Mirka vezmeme do V3S. V Nehvizdech jsme se konečně navečeřeli a čekali. Když se nám to zdálo už dlouhé, v obou restauracích jsme se přeptali, jestli tam nemáme nějaký vzkaz. Mobily ještě tenkrát nebyly, tak jsme čekali dál. Ve 20 hod. Václav rozhodl, že jedeme. Pro inseminační stanici v Kostelci n. O. jsme vezli býka, tak jsme se dostali domů po jedné v noci. A hned mi Mirka říkala, že před chvílí tam byl Bohouš. V Praze dlouho hledali paní Věru, manželku jednoho činovníka družstva, kterou vzal sebou do Prahy. Když se totiž ráno rozcházel, manžel jí v legraci řekl, že na ní čekat nebudou. Paní se na místo srazu dostavila s jistým zpožděním, přesto dříve než její muž. Když ho nenašla, odjela domů autobusem. Manžel na místo srazu dorazil později. Paní nikde, tak čekali. Dlouho. Pak obvolávali organizace, kam měla paní namířeno, policisty i nemocnice. Nikde ji nenašli.

Tak se strachem, co se jí mohlo stát, odjížděli domů. A paní už několik hodin doma odpočívala. Jak si svoje jednání potom vysvětlili, není známo. Žádné modřiny od usmiřování nebyly patrné. Mirek tedy zůstal v Praze. Domů se vrátil asi po třech dnech taxíkem z Havlíčkova Brodu. Bez saka.

Co vše se může pořídit za pouhých 10 korun a obnošené sako.

Vše je jen dočasné.

Tuto činnost výchovy býků jsem dělal něco přes dva roky. Od podzimu roku 1970. Za tu dobu jsem vychoval a prodal 16 býků pro inseminaci, jednoho pro přirozenou plemenitbu, jeden býk se vrátil jako neprodejný. V roce 1972 se šlechtitelé rozhodli pro společnou výchovu telat, aby všichni býčci vyrůstali ve stejných podmínkách. Nakupovali malá nadějná telata za vyšší cenu, než byla jateční a v případě dobrého výsledku družstvu doplatili do plné hodnoty. Tím skončila výchova aukčních býků v osamělých chovech. Také já jsem skončil s procházkami s býky i s jejich uváděním do života na aukcích a dražbách. Zůstala jen výpomoc babičce a Mirce při obsluze jatečných býků, kteří byli v našem chlévě ustájeni.

Zpět k úvodu.

Když jsem v roce 1947 vycházel ze základní školy, snil jsem o práci automechanika. Nebyly k tomu potřebné podmínky, tak jsem rok zůstal doma jako domácí tkadlec. Po roce mě rodiče přesvědčili pro Obchodní školu, s výhledem obchodu doma vyrobeným textilem. Vidina, navzdory komunistickému režimu.

Po škole nezbyvalo, než přijmout místo v kanceláři, naštěstí v konstrukční, kde jsem přičichl k technickému kreslení. Docela se mi to líbilo. Po roce jsem byl nasazen do těžkého strojírenství. Možnosti: soustružník nebo kotlář. Tak soustružník. Na vojně jsem se konečně dostal k autu. Bez auta nemohu žít! Svoji hloupostí jsem se po vojně musel vrátit k obráběcím strojům. A u nich jsem zůstal až do důchodu, s výjimkou dvou let. Dvakrát jsem změnil zaměstnavatele a to byla vždy velká změna. Takže jsem si různých změn užil dost. I když mi někdy tato práce nevoněla, jsem za ní rád. V posledním zaměstnání jsem občas jezdil nákladákem i na dlouhé cesty, takže i touha po autě byla naplněna. Milé oživení práce na soustruhu byla výše popsaná činnost při výchově a prodeji chovných býků. Naprosto odlišná práce, práce s živým tvorem, který dovedl jasně dát najevo radost při setkání se svým pánem. Dá se říct, že jsem si se „svými“ kluky rozuměl. A měl jsem tu práci rád.

Nikdy jsem si nezvykl na kravince. Vždycky mi smrděly. Vždycky jsem si je ošklivil, ale ne natolik, abych je nemohl umýt. Tak, jako u soustruhu jsem se nevyvaroval mastnoty a šmíru, tak jsem u býka vzal žbírko a rejžák a jeho výkaly, ve kterých se vyválel, jsem bez problémů zlikvidoval. Je to povinnost, která souvisí s prací s dobytkem.

Ale kravinec smrdí vždycky. Aspoň mně!

Vzpomínky M. Kočnara

SDH Bohdašín informuje

V sobotu **23. května** byla místními hasiči pořádána soutěž v požárním sportu okrsku č. 14 a 15 okresu Rychnov nad Kněžnou. Zúčastnilo se 14 družstev mužů a 4 družstva žen. Soutěžilo se ve dvou kolech a započítáván byl lepší výsledek.

8. srpna pořádáme již tradiční soutěž „O bohdašínskou proudnici“ s odpoledním programem.

J. Černý

Výsledková listina okrskové soutěže

Zápis ze soutěže v požárním útoku družstev SDH 14. a 15. okrsku okresu RK Bohdašín 23. května 2015													
požární útok				1. pokus				2. pokus				výsledný čas	umístění v disciplíně
start. číslo	soutěžní družstvo SDH	okrsek	kategorie	1. čas	2. čas	3. čas	úřední čas	1. čas	2. čas	3. čas	úřední čas		
18	OHNIŠOV	15	muži	25,22	25,36	25,25	25,25					25,25	1
7.	BYSTRÉ	14	muži	29,9	30,12	30,13	30,12	26,43	26,67	26,28	26,43	26,43	2
2.	SNĚŽNÉ	15	muži	27,03	27	27,03	27,03	34,41	34,55	34,25	34,41	27,03	3
10.	KOUNOV	14	muži	29,13	29,03	29,25	29,13	27,44	27,54	27,44	27,44	27,44	4
15.	BAČETÍN	14	muži	39,62	40,01	39,5	39,62	31,72	31,9	31,72	31,72	31,72	5
9.	DOBŘANY	14	muži	32,09	32,21	32,18	32,18	37,12	37,46	37,47	37,46	32,18	6
1.	BOHDAŠÍN – A	15	muži	35,09	34,9	35,02	35,02	32,25	32,09	32,25	32,25	32,25	7
5.	PROVOZ	15	muži	41,22	41,28	41,15	41,22	35,91	36	35,69	35,91	35,91	8
6.	DEŠTNÉ v O.H.	14	muži	60,72	60,63	60,55	60,63	36,03	36,08	35,94	36,03	36,03	9
12.	BOHDAŠÍN – P	15	muži	73,75	73,62	73,72	73,72	38,87	39,08	39,19	39,08	39,08	10
16.	VAL	15	muži	39,93	40,04	40,1	40,04					40,04	11
11.	OLEŠNICE V O.H.	15	muži	46,94	47,12	46,9	46,94	41,85	42,47	42,03	42,03	42,03	12
17	JANOV	15	muži				N	133,19	133,33	133,38	133,33	133,33	13
14.	OHNIŠOV	15	ženy				N	28,66	28,72	28,47	28,66	28,66	1
8.	SNĚŽNÉ	15	ženy	30,53	30,61	30,53	30,53	29,21	29,35	29,28	29,28	29,28	2
4.	DOBŘANY	14	ženy	35,59	35,6	35,59	35,59	41,1	41,42	41,28	41,28	35,59	3
13.	PROVOZ	15	ženy	45,09	45,1	45,09	45,09	45,57	45,44	45,25	45,44	45,09	4
3.	OLEŠNICE V O.H.	15	ženy				N	45,94	45,86	45,81	45,86	45,86	5

Pálení čarodějnic a okrsková soutěž ve fotografii

Na startu domácí družstvo

Družstvo žen z Ohnišova

Přejeme všem občanům Bohdašína krásné léto

Toto číslo bylo vyrobeno 27. 6. 2015 v počtu 90 ks.